

Marek si musí přiznat, že vztah k Veronice nezvládá. Chce ho ukončit, ale zároveň se mu blízkost dívky líbí. Veronika je mu sympatická, ale současně je mu protivné, že musí být často s ní, a ne s kamarády. Kde jsou chvíle klidu a pohody doma i ve škole? A prospěch? Kromě matematiky se všude zhoršil. A učitelé vzkazují rodičům: Co se s Markem děje?

1. Marek si počkal na pana faráře a svěřil se mu, co ho trápí. „Myslím, že si zbytečně komplikuješ život,“ radí mu otec Josef, „toužíš se bavit se všemi kluky a holkami, a přitom se vážeš na jednu z nich – na to máš ještě čas, nejsi k tomu zralý. A jestli jednou budeš knězem? O tom můžeš klidně přemýšlet, ale zatím se nerozhoduj. I na to máš ještě čas.“

2. Marek přiznává mamince, že v rozuzlení vztahu s Veronikou nepostoupil ani o krůček. „Spíš jsem se do toho ještě víc zamotal,“ stěžuje si sám na sebe a vzápětí se obhajuje: „Nedokážu ji zarmoutit – říct jí, že všechno skončilo. Strašně by brečela.“ – Maminka si povzdechne: „Obdivuje tě, jak jsi dobrý. Měla by zažít, že tomu tak není vždycky, a pak by se na tebe dívala jinak...“

3. Marek se chce připravit na příští hodinu. Ale copak může? Už se zase blíží Veronika! Teď jí to řeknu, že nejsem jako ona. Bude brečet... Ne, udělám to jinak: přiznám se k pomluvě – tím v jejích očích spadnu a zároveň si uklidním svědomí.

4. „Kluci a holky, chvíli ticho! Mám pro vás něco moc důležitého!“ překřikuje Marek hlučící třídu. – Vzbuzuje tím zvědavost a spolužáci se uklidní. Do úplného ticha se pak přiznává: „Při závodě na Beethovenův vrch jsem nejdřív já tahal Pavla za tričko a teprve potom se on bránil lokty. Omlouvám se, že jsem nemluvil celou pravdu.“

5. Po přiznání čekal Marek odsouzení. Ale stal se pravý opak: Monika, Alena i Klára, které sedí vedle něho, se na sebe s uznáním podívají a pak Monika za všechny prohlásí: „Jsi kádr, že ses dokázal přiznat. To by dokázal málokdo.“ – Michal to hodnotí tím, že ho poplácává po rameni. Dokonce i Pavlova parta mlčí, i když jejich „šéf“ vlastně podruhé zvítězil.

6. Veronika ztrácí jakékoliv zábrany a deklamuje: „Statečný princ, teď jsi ukázal, že jsi pravý muž, ucházím se o tvou ruku.“ – Všichni okolo se smějí a Markovi je trapně. Teď nebo nikdy, dodává si odvahy. Ale je to mnohem těžší než před chvílí. Úkosem pohlédne na Veroniku a pak prohlásí: „Odmítám, chci se stát knězem a tam zasnoubené neberou!“

7. Veronika je šokovaná z toho, co se stalo. Nemůže snést pomyslení, že Marek není její. Stále si šeptá sama pro sebe: „Já to nepřežiju, já to snad nepřežiju.“ – Pak se trápí otázkami: Proč mi to neřekl hned? A nebo mě přestal mít rád? Náhle cítí, že našla pevnou půdu pod nohama. Udělám mu to na truc – když on se stane knězem, tak já půjdu do kláštera!

